

MUSA HOTI, NJERI PREJ EMIGRANTËVE MË TË NJOHUR POLITIKË SHQIPTARË NË EVROPË

Dy krisma në Bruksel

Musa Hoti, mësuës nga Mitrovica, në fund të viteve të 70-ta i kërcënuar nga policia sekrete e ish-RSFJ që detyruar ta braktisë atdheun dhe të kërkojë strehim politik në Belgjikë. Ngjarjet e pranverës së vitit 1981 në Kosovë atëbotë e patën mobilizuar diasporën politike shqiptare, në veçanti atë në Bruksel, ku kishin gjetur strehim shumë veprimtarë politikë shqiptarë nga Kosova dhe Shqipëria, qoftë të emigracionit të vjetër a të ri politik.

Në mbremjen e 4 gushtit të këtij viti, në një restorant, ndoqi një përleshje ndërmjet njerëzve nga sigurinimi i ambasadës jugosllave në Bruksel dhe disidentit Musa Hoti, me çrast u vra një dhe u plagosën dy veta. Lidhur me këtë rast në mediumet serbe u shkrua gjërë e gjatë në mënyrë kontinuitive dhe vazhdimisht protagonist i kësaj mbremjeje, mësuës Musa Hoti, në opinion pretendohej të paraqitej si një terrorist i rrezikshëm. Por, a ishte Musa Hoti terrorist? Këtë fakt gjykata belge nuk e konstatoi. Fundja, ja se çfarë thotë vetë zoti Hoti në këtë bisedë ekskluzive për "Zërin", respektivisht në prononcimin e tij të parë për shtypin shqiptar. Kjo bisedë u zhvillua para disa ditësh, në banesën e tij, në Bruksel dhe jepet Integralisht.

NUK MUND TË THEM GJË TËJËTËR PËRPOS ATYRE QË KAM THËNË NË GJYKATËN BELGE

ZËRI: Zoti Hoti, tashmë kanë kaluar afro pesëmbëdhjetë vjet nga konflikti juaj me disa njerëz të sigurimit të ambasadës së ish-Jugosllavisë në Bruksel. Për këtë ngjarje është shkruar mjaft shumë, në veçanti në shtypin serb, mirëpo, siç ngjan rëndom, shumica e shkrimeve ishin kontraverze dhe me tendencë të anatemimit tuaj, e përmes kësaj edhe të tërë emigracionit të vonshëm shqiptar në Evropë. Megjithatë në shtypin shqiptar në Kosovë për këtë ngjarje po shkruhet për herë të parë, a do të na thonit saktë se çfarë ndodhi ditë gusht të vitit 1981 në kryeqytetin e Belgjikës?

HOTI: Duke e parë situatën politike në Kosovë pas shpërthimit të protestave, fillimisht të studenteve e mëpastaj gjithëpopullore, atëbotë edhe në si pjesë e diasporës sonë nëpërmjet disa bashkëdhjetarëve tane të cilët ishin edhe më aktivë, siç ishte rasti i Enver Hadrit dhe të jereve, nisëm të tubohemi dhe të organizojmë disa protesta dhe manifestime me të cilat metonim t'i bëjmë të njohur opinionin publik dhe politik botëror për gjithë atë dhunë dhe terror që po e ushtronte Jugosllavia mbi popullin shqiptar në Kosovë dhe në viset e tjera të pushtuara shqiptare, si dhe t'i afirmonim kërkesat e drejta të gjysmës së robëruar të kombit shqiptar i cili po përgjakej nën thundrën e robërësë sllave. S'do mend se keto gjera binin ndesh me

Musa Hoti

interesat e Beogradit dhe e shqetësonin kreun e shtatë, këshu që ata i dërguan forcat e erta edhe në mërgim ku gjendej një numër i madh i shqiptarëve. Dhe, siç e dimë të gjithë, kjo më vonë rezultoi me vrasjen e disa individëve nga radhët e emigracionit tonë politik, siç që rasti i vrasjes së Vehbi Ibrahimit, këtu në Bruksel, i Jusuf e Bardhosh Gjervallës dhe Kadri Zekës në afërsi të Shtutgardit, me vonë vrasjes së Enver Hadrit, po në Bruksel, si dhe rastet e shumta të plagosjeve, kërcënimeve dhe shantazheve, jo vetëm të individëve nga radhët e emigracionit tonë politik, por edhe atij ekonomik.

Ndërsa, sa i përket konkretisht rasti tim, i cili ndodhi më 4 gusht të vitit 1981, as sot nuk mund të them asgjë tjetër përpos atyre që u para thënë organeve hetuese dhe gjyqësore belge po atë vit. Atë mbremje, absolutisht pa qëllimin dhe pa dëshirën time, rashë në konflikt me të punëtorët të ambasadës së ish-RSFJ në Bruksel, për të cilët pala serbe orvatej t'i prezentoje

para opinionit belg dhe më gjërë si punëtorë të administratës të ambasadës, ndërsa gjykata belge e konstatoi se fjala ishte për të punëtorë të sigurimit sekret serb provizorisht të punësuar në ambasadë si punëtorë të kësaj ambasade.

ZËRI: Ku ndodhi ajo ngjarje?
HOTI: Ngjarja ndodhi në qendër të Brukselit, në një restorant, jo larg nga ky vend ku po bisedojmë ne sot. Ata persona kishin qëllim që të na provokojnë, por edhe të na kërcënojnë neve shqiptarëve. Ata, fillimisht qenë shtatë veta dhe se për të shtatë këta në hetuesinë belge u konstatua se ishin pjesëtarë të policisë sekrete jugosllave. Fillimisht, që të shtatë na kërcënonin dhe fyenin. Më pastaj, në kohën kur situata ishte tensionuar mjaft shumë, kaër prej tyre kamë dalë, ndërsa unë, duke menduar se ata mund të bëjnë ndonjë vrasje nga dritarja, andej nga rruga, u ngrita, u afrova këtyre të treve që ngelen brenda dhe i pyeta se çfarë kishin, pse na fyenin, pse na kërcënonin... Pak keni vuarë e po

vitin gjë, fëmijë dhe të rinj në Kosovë, u thashë, dhe mendoni se edhe këtu mund t'i tregoni barbarizmat tuaj. Në atë çast, dy prej tyre i çuan duart në armët që kishin, atëherë edhe unë në atë çast reagoja pak më shpejt dhe i qellova.

NË MESIN E PROVKATORËVE NUK PATI ASNJË SHQIPTAR

ZËRI: A mund të na e përshkruani në mënyrë më besnike se çfarë ndodhi vërtet atë natë në Bruksel?

HOTI: Më në detale do të dukeshite kështu: Unë punoja në një shtërim, ku laheshin makinat dhe, pas punës, i lodhur, shkova në banesë dhe meqë kishte ardhur një bashkëdhjetar yni nga Peja me të shoqen e tij e cila ishte në dijet e fundit të shtatëzanisë, ai më luti që ta përcillja në një bashkëqytetar i tij që t'ia gjejë një banesë. Kështu, unë atë natë shkova në komunën Skarbel të Brukselit dhe dërgova atje. Por, gjatë rrugës, kur kthehesha në banesë, kur u ndala në qendër të qytetit, shtatë persona të panjohur zunë të më kërcënojnë në rrugë në orën 23 të mbremjes. Kërcënim i tyre ishte verbal dhe unë nuk desha që të konfrontohem me ta. Unë nuk e dija se kush ishin këta njerëz, po ende nuk i shifja ngase në anën e kundërt të rrugës ku gjendeshin ata rruga ishte djeg me e erret dhe, në fakt, nuk dija me kë kisha të bëja. Se, sikur të kisha qëllime që t'i likuidoja, unë e kam pasur armën me vete dhe kam mundur të shijë në ata për aty e mbasë edhe të ikja i pajgujmë. Mirëpo, unë vëntem nuk kam pasur asnjë pretendim të vras ndokë, ngase as nuk e dija se